

[Alfred Bøgh.]

sagt noget tidligere, men det er bestemt ikke for tidligt, at det bliver sagt i dag. Jeg finder, at dette ville være værdigere og klogere af statsministeren end at fortsætte med den evige snak om de gode tider og de følger, de har fået på så mange måder.

Jeg kan ikke se rettere, end at en standsnings af løn- og pristalsskruen er det, som det danske samfund har brug for i dag. Jeg anser det endda for en nødvendighed, hvis vi skal klare den nærmeste fremtids krav og opgaver. Allerede nu begynder man, og med god grund, at nære bekymring for januarpristallets virkninger på lønningerne. Jeg tror, det var Kristeligt Dagblad, der bedømte stigningen til foråret som følge af januarpristallet til 600 mill. kr.

Det ærede medlem hr. Peter Nielsen sagde ved første behandling, at det var „en lettelse nu at kunne se, at finansministeren kan klare sig i denne omgang med denne blide bremse på forbrugsudvidelsen.“

Ligger der ikke heri en erkendelse af, at det ene skridt fører det næste med sig? Jeg gentager, at jeg anser det for en absolut nødvendighed at standse denne tåbelige udvikling, en udvikling, der fører os dybere ind i vanskelighederne i stedet for at hjælpe os ud af dem. Vi er villige til at være med til at drøfte økonomiske vanskeligheder, men jeg gentager, at jeg finder ikke, at disse love som isoleret foranstaltning bidrager til det formål, som vi vel alle er enige om.

Weikop: Selv om vi ikke er kommet til enighed i udvalget og vi er utilfredse med forhandlingernes resultat, så vil jeg dog, da jeg nu for første gang har mødt den højtærede finansminister i et udvalgsarbejde, udtrykke min tilfredshed med den højtærede ministers meget tiltalende forhandlingsform. Der skal imidlertid både vilje, evne og også forståelse til, dersom et samarbejde skal lykkes. Jeg er egentlig tilbøjelig til at tro, at den højtærede minister både har evne og også forståelse, men viljen, den har jeg nærmest indtryk af ikke er hos ham, men den skal man søge andre steder i regeringen.

Jeg kan gentage, hvad det ærede medlem hr. Alfred Bøgh sagde: vi rakte en hånd frem, men den blev ikke modtaget. Vi ville, som det

er sagt, forhandle og forhandle videre, eventuelt i et økonomisk udvalg, for at finde frem til en løsning samtidig med afgørelsen af, hvilke afgifter det eventuelt var nødvendigt at pålægge befolkningen, hvilke afgifter der måtte anses for virkelig påkrævede. Vi fandt, at denne stykvisse behandling var uheldig. Vi ønskede ligesom venstre en drøftelse om besparelser og opsparing og de direkte skatters placering. Med det formål for øje ønskede vi en udsættelse af gennemførelsen af de fremsatte forslag for at prøve på at tilvejebringe enighed om, hvilke veje der burde betrædes. Jeg må sige, at afvisningen forekom mig så meget mere mærkelig, som jeg egentlig af ministerens fremsættelsestale forstod, at den højtærede minister selv var inde på forhandlingens og samarbejdets vej, men det blev jo desværre kun til uro.

Man får efterhånden nærmest det indtryk, at regeringens ofte udtalte meget varme ønsker om samarbejde nok er noget, man taler om, men som man, når det kommer til stykket, ikke vil opfylde. I hvert fald har både socialdemokrater og det radikale venstre bragt sig i den situation, at deres forslag står på vippen, og ikke alene det, men de har gjort det, forekommer det mig, uforståelige for folk uden for dette hus, at de ikke er gået forhandlingens vej netop i denne tid. Man ville jo kunne forstå det, hvis det var af livsvigtig og ganske afgørende økonomisk betydning, at de to lovforslag blev gennemført netop nu, men ingen, end ikke den højtærede finansminister, tror jeg, vil påstå, at der vil opstå nogen skade, dersom man udsatte afgørelsen til f. eks. 1. april næste år. Det drejer sig jo ikke om at bedre en akut valutasituation. Jeg har tværtimod forstået, at i hvert fald den højtærede finansminister så så nogenlunde fortrøstningsfuldt på selve valutasituationen. Jeg tror, at den højtærede finansminister er ganske klar over, at det er ret betydningsløst for hele vor valutabalance, om man inddrager de ca. 10 mill. kr. om måneden, som det bliver, taget i gennemsnit.

Hvad angår lovforslagenes virkninger i økonomisk henseende, kan man vel allerede nu sige, at for så vidt angår spiritus, øl og vin, er virkningerne for de kommende måneder problematiske. Formentlig er der